

JERZY PREIBISCH

Wgłobienie żołądka do przełyku u psa

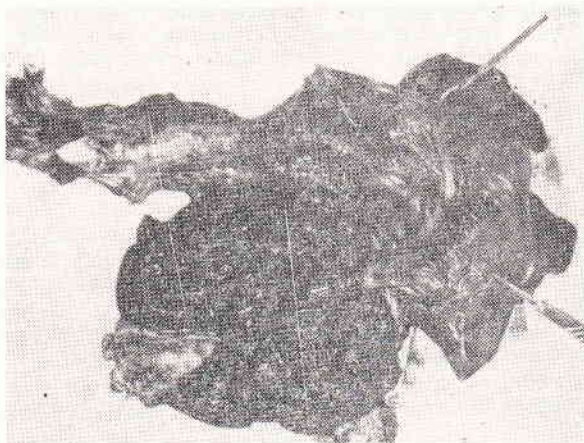
Katedra Anatomii Patologicznej Wydz. Wet. SGGW w Warszawie

Kierownik: prof. dr H. SZWEJKOWSKI

Wgłębienia żołądka do przełyku stanowią rzadko stwierdzane zjawiska w patologii. W dostępnym mi piśmiennictwie odnalazłem wzmiankę na ten temat w powszechnie znanym podręczniku Hutyra — Marek — Maninger — Mocsy. Podaje on dwa przypadki wpochwienia żołądka i dwunastnicy do przełyku u psów stwierdzone przez Smythe'a i Tixa; poza tym Gravez (1958) opisał jeden przypadek tego rodzaju zmian u psa. Ta rzadkość zjawiska skłoniła mnie do opisanie przypadku zaobserwowanego na podstawie jednej z sekcji przeprowadzonych w tutejszym Zakładzie.

U psa, samca, setera, 1 rok, który został doprowadzony do zbadania, stwierdzono objawy osłabienia, odruchy wymiotne, utratę apetytu. W czasie badania zwierzę padło, a sekcja wykonana w krótkim czasie po tym wykazała następujące zmiany: przełyk w części piersiowej rozszerzony wrzecionowato; rozszerzenie to w części najszerszej mierzy ok. 12 cm średnicy. Przełyk w okolicy przejścia przez przeponę — średnicy ok. 5,5 cm. W rozszerzonej części piersiowej przełyku stwierdzono wypadnięty i wynicowany żołądek i początkowy odcinek dwunastnicy. Ściana żołądka obrzękła, nacieczona krwisto-galaretowato, naczynia krwionośne silnie wypełnione krwią. Poza tym stwierdzono przekrwienie bierne płuc oraz wybroczyny krwiotoczne pod opłucną płucną. Badanie histologiczne ściany żołądka potwierdziło rozpoznanie ma-

kroskopowe. Badanie wycinków ściany przełyku wykazało znaczne ścieńczenie wszystkich jej warstw, jednakże nie pozwoliło stwierdzić zmian zwyrodnieniowych nawet w błonie mięśniowej.

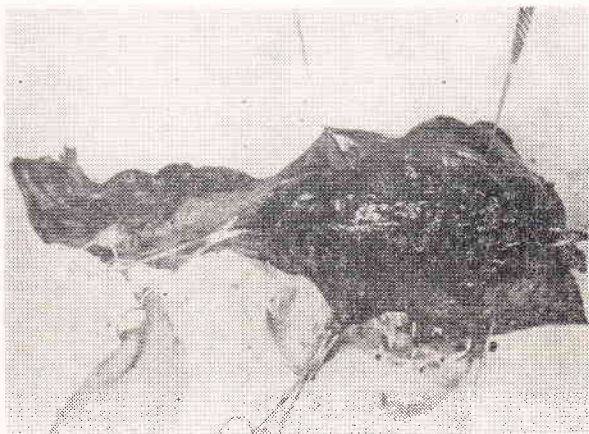
Fot. 2. J. W. Żołądek przecięty wzdłuż krzywizny dużej

Naturalnymi warunkami wgłobienia żołądka do przełyku mogą być rozszerzenia tego narządu. U psów rozszerzenia przełyku bywają często wrodzone. Istota powstawania tych zaburzeń nie jest jeszcze wyjaśniona. Przypuszcza się, że rozstrzeń powstająca bez widocznych przyczyn anatomicznych jest skutkiem zwióczenia mięśni przełyku w następstwie zaburzeń w układzie unerwienia. Wgłębieniu żołądka do rozszerzonego przełyku może sprzyjać intensywny skurcz mięśni części wpustowej żołądka z równoczesnym powstaniem fali odruchowej ruchów wymiotnych. Ucisk rozszerzonego i zawierającego wynicowany żołądek przełyku — na serce i duże pnie naczyniowe niewątpliwie utrudniał krążenie. Stan pogarszało to, że ściany wgłobionego żołądka ulegały obrzękowi zastoinowemu wobec ucisku wywieranego na naczynia żyłne odprowadzające krew z części wgłobionych. W wyniku ucisku na serce i pnie naczyniowe stale musiał wzrastać doprowadzając do zejścia śmiertelnego.

Piśmiennictwo

1. Graves E.: Veterinaria, (Sarajevo) 6, 627 (1958).

Adres autora: doc. dr Jerzy Preibisch, Warszawa, Al. Jerozolimskie 11/19 m. 74.

Fot. 1. Przełyk przecięty podłużnie. Widoczny wgłobiony żołądek wykazujący obrzęk i przekrwienie zastoinowe

HUNT S.: Zwalczenie chorób w przemysłowych fermach drobiu w Australii. (Programmes of disease control on commercial poultry farms). Austr. Vet. J. 41:101 (1965).

W ostat. 7 latach nastąpił olbrzymi rozwój przemysłu drobiarskiego w Australii. Produkcja broilerów dochodzi do 0,5 mln. sztuk. Broilery są zabijane w wieku 9 tyg., klatki są czyszczone i dezynfekowane i po 2-tygodniowej przerwie ponownie obsadzone. W hodowli drobiu poważną rolę odgrywa jakość paszy z dodatkiem antybiotyków i kokcydiostatyków. Dla zapewnienia zdrowotności stad prowadzi się badania nad pulorozą i mykoplazmozą, nad odpornością na choroby, badania nad leukozą i zapaleniem nerek (choroba wirusowa). Lekarze wet. zatrudnieni w fermach drobiu odbywają co roku krótkie kursy z żywienia, chowu rozpoznawania chorób i ich zwalczania. Z. Z.

SCHEIBNER G.: Doświadczenia w ilościowych i jakościowych badaniach bakteriologicznych kiełbas surowych różnych asortymentów (Erfahrungen bei der quantitativen und qualitativen bakteriologischen Untersuchung von Rohwürsten verschiedener Art). Mh. Vet. Med. 17, 114, 1962 (9/10).

Przeprowadzono jakościowe i ilościowe badania bakteriologiczne 250 kiełbas różnych asortymentów, w celu stwierdzenia stopnia zakażenia drobnoustrojami tlenowymi. Okazało się, że przeciętna zawartość bakterii z rodzaju *Lactobacillus* w kiełbasach świeżych wahała się od 10^7 do 10^9 w 1 g masy mięsnej, natomiast w kiełbasach tych po okresie dojrzewania wynosiła ok. 10^4 w 1 g. Ilość innych drobnoustrojów tlenowych, tj. z rodzajów *Micrococcus* i *Bacillus*, z grupy *Pseudomonas* — *Achromobacter* oraz grzybów i pleśni wynosiła w kiełbasach świeżych 10^4 — 10^6 w 1 g masy kiełbasianej. L. Nowicki